

Sygn. akt IV Ka 357/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2015 r.

sprawy **K. L.**

syna S. i A. z domu K. (...) r. we W. z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 5 marca 2015 r. sygnatura akt II K 573/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 180 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 357/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Kłodzku uznał oskarżonego K. L. za winnego tego, że w dniu 13 sierpnia 2014 roku w K. woj. (...) na parkingu przy ulicy (...) działając umyślnie poprzez spalenie dokonał zniszczenia trzech plastikowych kontenerów na śmieci w wyniku czego powstała szkoda o łącznej wartości 1549 zł 80 gr na szkodę firmy (...)S.A. z siedzibą (...)-(...) K. ul. (...), to jest popełnienia czynu z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł Sąd wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego firmy (...)S.A. kwoty 1549, 80 złotych.

Orzekł ponadto o kosztach sądowych.

Wyrok powyższy zaskarżony został w całości apelacją obrońcy oskarżonego. Powołując się na art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt. 2, 3, 4 kpk apelujący wyrokowi temu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

a) art. 7 kpk poprzez dokonanie oceny dowodów z pominięciem zasad określonych w tym przepisie poprzez:

- pominięcie tej części wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, iż oskarżony nie przyznał się do winy;

- pominięcie zeznań świadka S. T., z których wynika, iż nie wiadomo, na co miało zostać przeznaczone zakupione paliwo;

- przyjęcie, że odczyt z nagrania na płycie CD jest wiarygodnym dowodem, w sytuacji gdy którego odczyt nie jest na tyle wyraźny, pozwalający na jednoznaczną identyfikację oskarżonego;

- przyjęcie, iż wiarygodny jest dowód z zeznań świadka T. J. w części dotyczącej ustalenia wartości zniszczonych pojemników na śmieci w sytuacji gdy świadek nie określił czy wartość ta dotyczy pojemników nowych, czy używanych i nie określił świadek jak tą wartość ustalił;

b) art. 17 § 1 pkt 10 poprzez przyjęcie, iż wniosek o ściganie czynu objętego aktem oskarżenia złożyła osoba uprawniona w osobie świadka T. J. w sytuacji gdy z akt nie wynika, aby świadek przedstawił dokument legitymujący go do złożenia tego wniosku w imieniu firmy (...)

a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony „w dniu 13 sierpnia 2014 roku w kłodzku woj. (...) na parkingu przy ulicy (...) działając umyślnie poprzez spalenie dokonał zniszczenia trzech plastikowych kontenerów na śmieci w wyniku czego powstała szkoda o łącznej wartości 1549 zł 80 gr na szkodę firmy (...) S.A. z siedzibą (...)-(...) K. ul. (...)”.

1) rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonej w stosunku do oskarżonego K. L. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku lub o uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zszuł, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy stwierdza, że ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności ujawnionych w toku postępowania.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony został przesłuchany dwukrotnie (k.21-22, 39-40) przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i opisał dokładnie w jaki sposób ten czyn popełnił i jakie czynności wykonał. Jego relacja w pełni pokrywa się z zeznaniami świadka K. F., który wskazał na oskarżonego jako sprawcę podpalenia pojemników na śmieci, a także z zeznaniami S. T. (pracownika stacji paliw), która potwierdziła fakt zakupu benzyny przez młodego mężczyznę będącego w towarzystwie drugiego oraz fakt podpalenia przez nich „czegoś” w okolicy stacji paliw, po przeciwnej stronie drogi.

Jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, dowody powyższe jako spójne i zbieżne ze sobą, nie pozostawiają wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego, bo jednoznacznie go obciążają.

Odwołanie wcześniejszych wyjaśnień przez oskarżonego nie może być inaczej oceniane – w kontekście wszystkich dowodów – aniżeli nieudolna próba uwolnienia się od odpowiedzialności karnej, zwłaszcza a obliczu świadomości popełnienia przedmiotowego czynu w okresie próby związanej ze skazaniem za czyn podobny.

W świetle dowodów obciążających oskarżonego, trudność w identyfikacji jego osoby na nagraniu z monitoringu (wobec nieostrego obrazu), nie podważa przekonania o sprawstwie oskarżonego właśnie w oparciu o te pozostałe, pewne i niewątpliwe dowody.

W związku z informacją nadesłaną przez osoby upoważnione z firmy (...) S.A. (od kwietnia 2015 r. (...) S.A.), sąd odwoławczy nie miał wątpliwości, że świadek T. J. był osobą uprawnioną do reprezentowania tego podmiotu w postępowaniu karnym, w tym do złożenia wniosku o ściganie i określenie wysokości poniesionej szkody.

Wymierzona oskarżonemu kara, nie jest rażąco surowa, gdy zważy się na liczne okoliczności obciążające sprawcę, przedstawione w pisemnych motywach wyroku.

Wyrok ten jako trafny utrzymano w mocy.

ap